

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/146/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714010837
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5714010837.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí konanom 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Milana Repáňa a Juraja Krupu prejednal odvolanie obžalovaného T. A. a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/103/2014 z 22.6.2015 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/103/2014 z 22.6.2015 vo výroku o vine v bode 2/ pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody u poškodenej X. V. a Union zdravotnej poisťovne Bratislava.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného T. A., nar. XX.XX.XXXX v Y., bytom A. č. XX, Y.,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

v bode 2/

10.8.2013, po svojom návrate z chaty nachádzajúcej sa na Dubovom, v dobe medzi 22.45 hod. až 23.00 hod., na Ul. Kukučínovej v Martine, po dovezení A. Y. a jej syna do blízkosti miesta ich trvalého pobytu, nachádzajúceho sa na Ul. F. č. X, X. V., nar. XX.X.XXXX, túto po ich opustení vozidla značky Suzuki Swift, striebornej farby, EČ: MT-627 CS, fyzicky napadol tým spôsobom, že po príchode k stojacemu vozidlu, v ktorom sedela a čakala na príchod A. Y., si otvoril predné pravé dvere vozidla, cez ktoré vošiel do jeho vnútorného priestoru, na predné sedadlo spolujazdca a následne opakovane päšťou udieral X. V., ktorá v tom čase sedela na sedadle vodiča, pričom jej týmito údermi zasiahol oblasť očí, nosa a čela, v konaní voči X. V. pokračoval až do doby, kedy ho z uvedeného vozidla vytiahol R. E., nar. XX.X.XXXX, ktorý mu tým zabránil v ďalšom fyzickom napádaní poškodenej, čo poškodená využila a z miesta napadnutia s vozidlom ušla, obžalovaný týmto svojim konaním spôsobil X. V., nar. XX.X.XXXX v Y., trvale bytom L., Ul. Q. č. XXXX/XX, zranenia a to trieštivú zlomeninu nosa - nosovej kosti aj priehradky, s posunom úlomkov, pomliaždenie tvárovej oblasti oboch očí, drobnú tržnú ranu na chrbte nosa, vyžadujúce ošetrenie, ale nie hospitalizáciu, zo súdneho lekárskeho hľadiska hodnotené ako ľahké poranenia, vyžadujúce vystavenie práceneschopnosti v trvaní 14 až 21 dní,

t e d a

- dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo,

t ý m s p á c h a l :

- zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e

podľa § 199 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. na ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. j e p o v i n n ý nahradiť poškodenej X. V., nar. XX.X.XXXX v Y., bytom L., Ul. Q. č. XXXX/XX, škodu vo výške 1.127,-Eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú Union zdravotnú poisťovňu, a.s. Bratislava, IČO: 36284831, s nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na občianske súdne konanie.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného T. A. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný T. A. uznaný za vinného zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku.

Za uvedené trestné činy mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov,
na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej A. Y.kodu vo výške 161,-Eur a poškodenej X. V.kodu vo výške 1.127,-Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bola poškodená A. Y. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená Union zdravotná poisťovňa, so sídlom Bratislava s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obžalovaný a prokurátor.

Prokurátor odvolanie odôvodnil tak, že toto podáva v neprospech obžalovaného, čo do výroku o vine v bode 2/ napadnutého rozsudku a do výroku o treste. Pokiaľ prvostupňový súd kvalifikoval konanie obžalovaného v bode 2/ ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., s takýmto záverom prvostupňového súdu sa prokurátor nestotožňuje. Aj sám prvostupňový súd konštatoval, že práceneschopnosť trvajúca viac ako 42 dní by podľa znalca nastala aj vtedy, ak by úder obžalovaného boli vedené väčšou intenzitou alebo by ich bolo podstatne viac. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že obžalovaný prestal útočiť na poškodenú X. V. až po tom, čo mu v ďalšom konaní zabránil svedok R. E.. Ak by tento svedok nebol zakročil, obžalovaný by bol v útoku pokračoval. Vzhľadom na túto skutočnosť sa domnieva, že obžalovaný sa v bode 2/ dopustil zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Tr. zák. Poukázal, že v prípade poškodenej sa jednalo o osobu ženského pohlavia, ktorej fyziologické predpoklady jej neumožňovali adekvátne sa brániť pred konaním obžalovaného. Neobstojí preto záver súdu, že nebol dokázaný úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví. Taktiež uložený trest nepovažuje za dostatočný na nápravu obžalovaného. V súvislosti s výrokom o treste považuje za sporné, ak súd priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., a to že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Obžalovaný bol v minulosti 3-krát odsúdený a je pravdou, že sa na neho hľadí, akoby odsúdený nebol. Už v minulosti sa teda dopustil trestného činu ublíženia na zdraví. Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 2/, uznal obžalovaného za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Tr. zák., ďalej zrušil výrok o treste a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, na výkon ktorého by ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný odvolanie odôvodnil tak, že toto podáva proti výroku o vine v bode 1/ rozsudku, proti výroku o treste a proti výrokom o náhrade škody. Pokiaľ ide o bod 1/ napadnutého rozsudku, necíti sa byť vinným, nakoľko súlož bola dobrovoľná. Túto skutočnosť potvrdili svedkovia U. L. a L. V.. Svedkyňa U. L. uviedla, že zvuky, ktoré počula z kúpeľne, vnímala ako hlasy ľudí pri milostnom akte. Toto tvrdenie zodpovedá

tomu, ako udalosť popisuje obžalovaný. Násilné konanie obžalovaného proti poškodenej nastalo až po súloží a bez priamej súvislosti s touto súložou. Poškodená po tom, čo vyšla z kúpeľne, vyjadrila najskôr obavu, že bude tehotná, lebo mala sex s obžalovaným a až neskôr hovorila, že mala byť obžalovaným znásilnená. V samotnej kúpeľni, kde sa mal skutok udiať, neboli žiadne známky násillia a bránenia sa násilliu, okrem dvierok na sprchovacom kúte vyskočených z koľajničky. Pokiaľ ide o zranenia poškodenej zistené pod krkom, tieto jej obžalovaný nemusel spôsobiť v kúpeľni, ale podľa výpovedí svedkov mohli vzniknúť už skôr. Podľa rozsudku mala súlož v kúpeľni trvať 30 sekúnd, pričom podľa svedkyne U. L. mal buchot a krik nastať až po 10 minútach po tom, ako počula obžalovaného a poškodenú milovať sa. Taktiež na poškodenej neboli zistené žiadne poranenia, ktoré by nasvedčovali tomu, že mala byť znásilnená. Poranenia krku pritom mohla utpieť aj inokedy ako pri konflikte v kúpeľni. Keďže vo veci boli produkované dve skupiny dôkazov, nie je možné bez dôvodných pochybností uveriť v celom rozsahu výpovedi poškodenej. V pochybnostiach mal súd rozhodnúť v prospech obžalovaného a spod obžaloby ho oslobodiť, resp. sa mal zaoberať otázkou, či nie je možné jeho konanie kvalifikovať ako iný trestný čin alebo priestupok. Navrhol preto, aby krajský súd rozhodol tak, že odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietne a na základe jeho odvolania zruší napadnutý rozsudok v bode 1/ a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie alebo vo veci rozhodne sám.

Krajský súd na základe podaných odvolaní preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenými osobami a že odvolanie prokurátora je dôvodné a odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie a vykonané dôkazy, pokiaľ ide o bod 1/ napadnutého rozsudku, taktiež vyhodnotil správne. V odôvodnení rozsudku vo vzťahu k bodu 1/ dostatočne vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochyb možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok uvedený v bode 1/ tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku v bode 1/, aj krajský súd je toho názoru, že v danom prípade boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák.

Vinu obžalovaného vo vzťahu k bodu 1/ považuje aj krajský súd za bezpečne preukázanú a majúcu dostatočnú oporu v zabezpečených dôkazoch. Keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku je vo vzťahu k bodu 1/ podrobné, zrozumiteľné a logické a krajský súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, preto v zásade naň odkazuje. Obžalovaný je zo zločinu znásilnenia usvedčovaný nielen výpoveďou samotnej poškodenej, ale nepriamo aj výpoveďami svedkov, ktorí potvrdili, že poškodená po vyjdení z kúpeľne týmto ihneď oznámila, že obžalovaný ju znásilnil. To, že na poškodenej neboli po skutku zistené žiadne poranenia, ktoré by nasvedčovali tomu, že poškodená bola znásilnená, vierohodne vysvetlila samotná poškodená, keď uviedla, že keď sa snažila dostať zo zovretia obžalovaného, tento začal na ňu viac tlačiť a bolo jej jasné, že čím viac by sa pokúšala brániť, tým by to bolo pre ňu horšie. Krajský súd považuje výpoveď poškodenej A. Y. za pravdivú a vierohodnú, nakoľko nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali dôveryhodnosť výpovede tejto svedkyne. Poškodená bola ihneď po skutku na lekárskom ošetrení, kde jednoznačne uviedla, že bola znásilnená bývalým priateľom. Tvrdenie poškodenej o znásilnení je podporené aj záznamom psychiatra MUDr. C. Q., z ktorého vyplýva, že u poškodenej boli bezprostredne po čine zaznamenané stopy traumatizácie, pričom bola diagnostikovaná posttraumatická neurotizácia v akútnom štádiu. Odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k bodu 1/ napadnutého rozsudku preto považuje krajský súd za nedôvodné a hodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom vo vzťahu k tomuto skutku považuje krajský súd za správne. Na správnosť hodnotenia dôkazov prvostupňovým súdom vo vzťahu k bodu 1/ napadnutého rozsudku nemá vplyv ani skutočnosť, ako svedkyňa U. L. posudzovala zvuky vychádzajúce z kúpeľne. Pokiaľ táto svedkyňa uviedla, že tieto zvuky vnímala ako zvuky pri milostnom akte, na druhej strane svedkyňa uviedla, že poškodená po vyjdení z kúpeľne ihneď povedala, že bola znásilnená obžalovaným. V jednej z výpovedí svedkyňa U. L. uviedla, že počula ako poškodená kričí z kúpeľne a keď sa otvorili dvere, poškodená bola uplakaná, utrápená a roztrasená.

Keďže krajský súd nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k bodu 1/ napadnutého rozsudku za dôvodné, preto odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Za dôvodné v celom rozsahu však považoval krajský súd odvolacie námietky prokurátora. Aj keď prvostupňový súd vo vzťahu k bodu 2/ napadnutého rozsudku vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy nevyhodnotil dôsledne a dospel k nesprávnemu záveru o vine obžalovaného - v zmysle § 156 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd sa nestotožnil so záverom prvostupňového súdu, že vykonanými dôkazmi nebol dostatočne preukázaný úmysel obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodenej. V tomto smere sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje s odvolacími námietkami prokurátora v tom zmysle, že zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že k ťažkej ujme na zdraví u poškodenej mohlo dôjsť aj v prípade, ak by úderov zo strany obžalovaného do oblasti tváre bolo podstate viac. Z vykonaných dôkazov bezpečne vyplýva, že obžalovanému v ďalších úderoch voči poškodenej X. V. zabránil práve svedok R. E.. Je nesporné, že obžalovaný prerušil útok voči poškodenej X. V. len v dôsledku zákroku svedka R. E.. Vzhľadom na okolnosti, za akých bola poškodená X. V. napadnutá - vo vozidle, keď sedela pripútaná pásom ako vodička a nemala takmer žiadnu možnosť sa efektívne brániť proti útoku obžalovaného, ktorý bol fyzicky disponovanejší a jeho opakované údery smerovali do hlavy poškodenej, je aj podľa názoru krajského súdu bezpečne preukázané, že obžalovaný musel byť minimálne uzrozumený s tým, že takýmto útokom môže spôsobiť poškodenej aj ťažkú ujmu na zdraví. Obžalovaný teda konal v predmetnej veci minimálne v nepriamom úmysle. Takýto záver, ako už bolo vyššie konštatované, podporuje aj zabezpečený znalecký posudok.

Krajský súd preto na základe odvolania prokurátora zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku v bode 2/, ktorý bol kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a stotožniac sa s odvolacími námietkami prokurátora sám obžalovaného pre tento skutok uznal za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Tr. zák.

Vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie skutku v bode 2/ rozsudku, krajský súd uložil obžalovanému aj prísnejší trest odňatia slobody, a to vo výmere 9 rokov, keďže obžalovaného odsudzoval za dva skutky kvalifikované ako zločiny. Obžalovaný sa dopustil násilného konania voči dvom ženám, teda osobám, u ktorých je predpoklad, že ich fyzické možnosti im neumožnia sa voči obžalovanému efektívne brániť. Obidva skutky spáchal v krátkom časovom rozpätí, pričom útoku voči poškodenej X. V. sa dopustil po tom, keď táto prišla pomôcť A. Y. - odviezť ju po jej znásilnení obžalovaným. Trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov - ktorý je trestom úhrnným za obidva zločiny považuje krajský súd za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie, ako aj represívnej stránky trestu. Takýto trest podľa názoru krajského súdu dostatočne odzrkadľuje aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného a je trestom, ktorý je v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. spôsobilý vyjadriť aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Tak ako prvostupňový súd, aj krajský súd v súlade s ust. § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

V súlade s výrokmi o náhrade škody vo vzťahu k bodu 2/ rozsudku krajský súd, tak ako prvostupňový súd, podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej X. V. kodu vo výške 1.127,-Eur a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú Union zdravotnú poisťovňu, a.s. Bratislava odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, a to z dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozsudku prvostupňový súd a s ktorými sa krajský súd stotožňuje.

Krajský súd na rozdiel od prvostupňového súdu v súlade s námietkou prokurátora neprihliadal ako na poľahčujúcu okolnosť - v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. na skutočnosť, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Aj keď tri predchádzajúce odsúdenia obžalovaného z minulosti - jedno aj pre násilnú trestnú činnosť, sú zo zákona zahladené, samotné toto zahladenie má vplyv len na skutočnosť, že nemožno u obžalovaného ako na priťažujúcu okolnosť prihliadať na fakt, že už bol za trestný čin odsúdený. Na druhej strane je nesporné, že obžalovaný sa v minulosti už dostal do rozporu so zákonom, dopustil sa protispoločenského konania kvalifikovaného ako trestný čin a nemožno

preto konštatovať, že viedol riadny život, a to ani napriek tomu, že jeho predchádzajúce odsúdenia boli zahladené.

Na druhej strane krajský súd neprihliadal ako na priťažujúcu okolnosť na okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. - teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov, nakoľko na túto skutočnosť je prihliadané už pri zvyšovaní hornej hranice trestnej sadzby postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. pri ukladaní úhrnného trestu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.